

DOSAR NR.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta-contestatoare împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. în contradictoriu cu intimații-creditori și având ca obiect *contestație la executare*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă apelanta-contestatoare prin avocat stagiar care depune împuternicire dată de către S.C.A unde are calitatea de asociat domnul avocat cu delegație de substituie la fila 131 din dosarul de fond, dată de domnul avocat și intimații, prin avocat cu împuternicire avocațială la fila 116 din dosarul de fond.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apelanta-contestatoare prin avocat stagiar depune un set de înscrisuri în ședință publică.

Tribunalul constată că avocatul stagiar nu are drept de concluzii în fața tribunalului, doar împuternicire de a depune înscrisuri. De asemenea, tribunalul constată că între înscrisurile depuse în ședință publică se află înscrisuri medicale cu privire la imposibilitatea de prezentare a domnului avocat și o cerere prin care se solicită de către apelantă judecarea cauzei în lipsă și pronunțarea cu prioritate asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și asupra excepției de neconstituționalitate, iar în situația în care acestea nu sunt prioritare, amânarea cauzei pentru a fi depuse concluzii scrise.

Tribunalul constată că la fila 82 din dosar a fost depusă delegație de substituie a domnului avocat prin care s-au confirmat actele efectuate în prezentul dosar.

Apărătorul intimaților confirmă că i-au fost comunicate cererile de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Având cuvântul asupra cererilor depuse în ședință, apărătorul intimaților solicită respingerea acestora ca nefiind necesare, întrucât asupra aspectelor invocate în cauză doctrina și jurisprudența aplică o interpretare unitară, nefiind întâlnite păreri contradictorii. Astfel, apărătorul intimaților solicită respingerea excepției de neconstituționalitate întrucât nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a acesteia.

Tribunalul rămâne în pronunțare asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție și acordă de principiu termen de judecată la data de 31.01.2019, în cunoștința părților.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmează a amâna pronunțarea, motiv pentru care

DISPUNE

Amână pronunțarea asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29.11.2018.

Acordă termen de judecată la data de 31.01.2019, complet Apel 12, ora 08:30, sala 247, în cunoștința părților.

Pronunțată în ședința publică astăzi, 22.11.2018.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

DOSAR NR. .

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta-contestatoare împotriva sentinței civile nr. , pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. , în contradictoriu cu intimații-creditori și având ca obiect *contestație la executare*.

Dezbaterile pe cererile de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 22.11.2018, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta încheiere, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 29.11.2018, când a dispus:

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmează a amâna pronunțarea la data de 03.12.2018, motiv pentru care

DISPUNE

Amână pronunțarea asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 03.12.2018.

Pronunțată în ședința publică astăzi, 29.11.2018.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

DOSAR NR. :

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta-contestatoare împotriva sentinței civile nr. ... pronunțată de Judecătoria București în dosarul nr. ... în contradictoriu cu intimații-creditori și ... având ca obiect *contestație la executare*.

Dezbaterile pe cererile de sesizare a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 22.11.2018, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta încheiere, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 29.11.2018 ȘI 03.12.2018, când a dispus:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele :

Prin **contestația la executare** înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București la data de 29.01.2018, sub nr. ..., contestatoarea ... a solicitat, în contradictoriu cu intimații ... și ... anularea încheierii din 27.12.2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. ..., prin care s-a încuviințat executarea silită a contractului de împrumut nr. ..., atestat de ... sub nr. ..., în cadrul dosarului execuțional ... al ..., anularea tuturor actelor subsecvente din dosarul de executare și a executării înseși, întoarcerea executării silit prin restabilirea situației anterioare, respectiv restituirea sumelor executate, obligarea intimaților a plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea în fapt a cererii, s-a arătat că între părți s-a încheiat contractul de împrumut nr. ..., atestat de ... sub nr. 304/13.12.2012, pentru suma de 139.912 lire sterline, contract prin care intimatul ... a devenit asociat în cadrul societății contestatoarei, acest contract ținând loc unui contract de vânzare-cumpărare a părților sociale, urmând ca la momentul la care se vor face mențiunile la Registrul Comerțului, să se încheie un contract de vânzare-cumpărare.

Contestatoarea arată că intimatul a tergiversat încheierea contractului de vânzare-cumpărare, iar ulterior a luat cunoștință de demararea procedurii de executare silită în cadrul dosarului execuțional.

Contestatoarea susține că înscrisul în baza căruia s-a pornit executarea silită nu are valoarea de titlu executoriu, nefiind înregistrat în vreun registru public, registrul de înregistrare al actelor juridice atestate de avocat nefiind un registru public în raport de dispozițiile art. 92 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat. Singurul registru public al avocaților este Registrul de asistență judiciară, însă contractul de împrumut nu a fost înscris în

acest registru, avocatul fiind cel care a atestat identitatea părților, consimțământul și data actului, acesta urmând ulterior autentificării de către un notar.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 712 și urm. din C.proc.civ.

Prin **întâmpinarea** depusă la data de 5.03.2018, intimații au solicitat respingerea contestației și menținerea tuturor actelor de executare efectuate în dosarul executiional nr. 117/2017.

Pe fond, intimații au susținut că un contract de împrumut atestat de avocat, în conformitate cu legislația în vigoare, a cutumei și a jurisprudenței, îmbracă forma de titlu executoriu, prezentarea acestuia executorului judecătoresc și încuviințarea executării silite atestând acest aspect, prezentarea spre autentificare către notar a acestui înscris certificat de avocat nu mai necesită prezența părților, întrucât consimțământul acestora fiind deja realizat.

Intimații susțin că însăși contestatoarea nu neagă conținutul contractului, încheierea și semnarea acestuia, ci executarea silită întrucât ar reprezenta de fapt o vânzare, recunoscând astfel actul în întregime sa.

Intimații susțin că de la momentul încheierii contractului de împrumut și a celui de cesiune în anul 2012 și momentul începerii executării silite, au trecut 5 ani în care contestatoarea nu a solicitat încheierea unui contract de vânzare cumpărare, ci doar semnarea unei declarații de restituire de către intimat, aspect pe care acesta l-a refuzat, fără ca contestatoarea să formuleze vreo acțiune care să confirme cele susținute în cauza de față și fără a face demersuri pentru restabilirea situației asociaților și clarificarea părților sociale în cadrul societății sale.

Contestatoarea nu a formulat răspuns la întâmpinare.

Prin încheierea pronunțată la data de _____, în dosarul nr. _____, s-a respins ca inadmisibilă cererea de suspendare provizorie a executării, formulată de contestatoare și s-a dispus sesizarea Curtii Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. 2 C.proc.civ., în raport de art. 21 și art. 16 alin. 1 din Constituția României, invocată de contestatoare.

La termenul din 17.04.2018, a fost respinsă ca neîntemeiată excepția netimbrării acțiunii, invocată de intimați.

La data de 12.04.2018, contestatoarea, în calitate de administrator al societății _____, a formulat o **cerere de restituire a timbrajului achitat** în cauză prin această societate, instanța reținând cererea spre soluționare.

Sub aspectul probatoriului, instanța a încuviințat proba cu înscrisuri.

La data de 12.03.2018, la solicitarea instanței, s-a depus dosarul de executare nr. _____, în copie certificată pentru conformitate cu originalul (f. 56-108).

Prin sentința civilă _____, **Judecătoria Sectorului** _____ **București** a respins contestația la executare formulată de contestatoarea _____ în contradictoriu cu intimații _____ și _____ ca neîntemeiată; a respins cererea de suspendare a executării silite ca inadmisibilă; a respins cererea de întoarcere a executării silite ca neîntemeiată; a luat act de declarația intimaților, în sensul că își rezervă dreptul de a solicita obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată pe cale separată; în baza art. 45 alin. 1 lit. a) din OUG nr. 80/2013, dispune restituirea, în favoarea contestatoarei, în calitate de administrator al _____, a taxei de timbru în valoare totală de 1300 lei, achitată prin ordinele de plată nr. 67/14.03.2018 (în valoare de 1000 lei), nr. 68/14.03.2018 (în valoare de 200 lei) și nr. 69/14.03.2018 (în valoare de 100 lei).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, între contestatoare, în calitate de împrumutat, și numitul _____, în calitate de împrumutător, s-a încheiat contractul de împrumut nr. _____ cu privire la suma de 139912 GDP, părțile convenind scadența împrumutului într-un termen de 24 luni,

cu posibilitatea prelungirii termenului prin acordul scris al împrumutătorului. A mai reținut, totodată, că respectivul contract a fost atestat de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, conform mențiunii exprese aplicate pe acesta (f. 60).

Prin cererea de executare silită depusă de intimăți la data de 12.12.2017 – în calitate de moștenitori ai numitului conform certificatului de moștenitor depus la f. 61 - s-a solicitat punerea în executare a contractului menționat, sens în care s-a dispus deschiderea dosarului execuțional nr. pe rolul

Prin încheierea pronunțată la data de 27.12.2017 în dosar nr. de Judecătoria s-a dispus încuviințarea executării silite împotriva contestatoarei, în temeiul contractului de împrumut, până la concurența sumei de 139.912 GDP și a cheltuielilor de executare silită (f. 75).

La data de 12.01.2018, s-a emis somația mobilă, însoțită de adrese de înființare a poprii în atenția terților popriți.

I. În drept, cu privire la contestația la executare, în raport de data depunerii cererii de executare silită și dispozițiile art. 24 coroborate cu art. 622 alin. 2 C.proc.civ., instanța a constatat că sunt aplicabile prevederile C.proc.civ. actual, în raport de care va analiza prezenta acțiune. Totodată, în vederea respectării principiului disponibilității, analizând motivele de contestație la executare invocate în acțiune – văzând și precizările aduse de apărătorul contestatoarei în ședință publică – instanța reține că **se invocă drept unic motiv de contestație lipsa calității de titlu executoriu a înscrisului ce se execută.**

Instanța de fond a reținut că **acest motiv este neîntemeiat**, din considerentele următoare:

În concret, s-a reținut că apărările contestatoarei vizează, în esență, faptul că înscrisul nu este înregistrat într-un registru public, pe de-o parte, și, pe de altă parte, faptul că avocatul nu are abilitatea legală de a conferi dată certă unui contract.

Din perspectiva normelor juridice aplicabile, instanța constată că, potrivit art. 2157 alin. 1 C.civ. – aplicabil în raport de data încheierii contractului de împrumut (13.12.2012) – „*În ceea ce privește obligația de restituire, contractul de comodat încheiat în formă autentică sau printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă constituie titlu executoriu, în condițiile legii, în cazul încetării prin decesul comodatarului sau prin expirarea termenului*”. Totodată, conform art. 2165 C.civ., „*Dispozițiile art. 2157 alin. (1) se aplică în mod corespunzător și împrumutului de consumație*”.

Suplimentar, potrivit art. 632 alin. 2 C.proc.civ., *Constituie titluri executorii hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.* Ca atare, se observă că, **atât timp cât dispozițiile art. 2165 C.civ. raportate la art. 2157 alin.1 C.civ. stabilesc că un contract de împrumut cu dată certă reprezintă titlu executoriu, independent de alte cerințe, este lipsită de relevanță stabilirea dacă acest înscris este sau nu înregistrat într-un registru public**, textele din Codul civil neimpunând o asemenea cerință.

Instanța de fond a subliniat că nu sunt aplicabile în cauză dispozițiile art. 641 C.proc.civ., potrivit cu care „*Înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile și condițiile anume prevăzute de lege. Orice clauză sau convenție contrară este nulă și considerată astfel nescrisă.*” Această deoarece aceste dispoziții instituie dreptul comun în materie de înscrisuri sub semnătură privată, fiind aplicabile exclusiv în situația în care alte legi nu au conferit calitatea de titlu executoriu înscrisului ce se execută.

Or, în speță, art. 2165 C.civ. raportate la art. 2157 alin.1 C.civ. au natura juridică de normă specială în raport de art. 641 C.proc.civ. și nu condiționează calitatea de titlu executoriu de înregistrarea într-un registru public, ci exclusiv de existența datei certe. Odată

stabilită natura juridică de normă specială, instanța are în vedere regula de interpretare în sensul că **normele speciale se aplică cu prioritate și nu pot fi abrogate implicit prin norme generale ulterioare**, potrivit art. 67 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative: *Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.*

În concluzie, simpla existență a datei certe este suficientă pentru ca înscrisul să aibă calitatea de titlu executoriu, din coroborarea tuturor argumentelor sus-expuse.

Cât privește pretinsa lipsă de competență a avocatului de a conferi dată certă unui înscris, instanța a aratat că, potrivit art. 3 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 51/1995 în forma în vigoare la data încheierii contractului de împrumut, „*Art. 3. - (1) Activitatea avocatului se realizează prin: redactarea de acte juridice, atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare*”. Or, **atât doctrina, cât și jurisprudența, interpretează unanim acest articol ca acordând avocatului competența de a conferi dată certă unui înscris** : de altfel, aceasta a fost și rațiunea legiuitorului în sensul modificării formei Legii nr. 51/1995, la momentul la care s-a introdus acest alineat. Prin urmare, aplicând și regula de interpretare în sensul că o prevedere legală se impune a fi interpretată astfel încât să producă, iar nu să nu producă efecte, rezultă că avocatul are abilitatea legală de a conferi dată certă unui înscris, în lumina legislației speciale. Altfel spus, dispozițiile art. 3 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 51/1995 nu se impun a fi raportate la art. 278 C.proc.civ. privind cazurile de dată certă, cât timp textul special se aplică cu prioritate și instituie în sine un caz de atribuire a datei certe. Prin urmare, apărările contestatoarei sunt neîntemeiate, sub acest aspect.

În subsidiar – chiar dacă s-ar admite ideea conform căreia în speță ar trebui respectate și dispozițiile art. 641 C.proc.civ. (argument la care prezenta prima instanță nu se raliază din considerentele sus-expuse), instanța a arătat că, oricum, este îndeplinită și cerința înregistrării contractului într-un registru public.

Astfel, potrivit art. 3 alin. 3 din Legea nr. 51/1995, *Avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform alin. (1) lit. c) și d), cu excluderea actelor întocmite pentru asistare și reprezentare, și să le păstreze în arhiva sa profesională, în ordinea întocmirii lor. În termen de cel mult 3 zile de la data întocmirii actelor prevăzute la alin. (1), avocatul este obligat să înregistreze operațiunea în Registrul electronic al actelor întocmite de avocați potrivit alin. (1) lit. c) și d), conform procedurii prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a registrului, aprobat de Consiliul U.N.B.R., sub sancțiunea inopozabilității față de terți.*

Conform art. 3 alin. 2 din Statutul Profesiei de avocat, *Avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege și să le păstreze în arhiva sa profesională, în ordinea întocmirii lor.* Potrivit art. 2 lit. c din același act normativ, *Avocatul este obligat să țină următoarele evidențe : registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat cu privire la identitatea părților, conținutul și data actelor, în condițiile art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege, al cărui model este prezentat în anexa nr. XVIII.*

Simplul fapt că, la nivelul anului 2012 nu exista și un registru electronic de înregistrare a evidențelor (acesta fiind înființat prin Decizia nr. 212 din 30 martie 2017 a Comisiei Permanente a UNBR) nu poate nicidecum conduce la o altă concluzie, cât timp registrul exista anterior în format fizic și era apt a fi consultat, modelul acestuia fiind prezentat în Anexa nr. XVIII a Statutului profesiei de avocat.

Prin urmare, pentru toate considerentele expuse, reținând că un contract de împrumut cu dată certă conferită de avocat are calitatea de titlu executoriu, încuviințarea executării silite realizându-se legal, contrar susținerilor contestatoarei, luând act că acesta este singurul motiv al prezentei contestații la executare, instanța a respins ca neîntemeiată contestația la executare.

II. Asupra cererii de suspendare a executării silite, instanța a respins-o ca inadmisibilă, pentru următoarele considerente :

Cu titlu preliminar, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 719 alin. 1 C. proc. civ. în forma în vigoare la data începerii executării silite, *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată.”*

Potrivit alin. 2 al art. 719, *„Pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauciune, calculată la valoarea obiectului contestației, după cum urmează: a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei; b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei; c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei; d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei. (3) Dacă obiectul contestației nu este evaluabil în bani, cauciunea va fi de 1.000 lei, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

Instanța a aratat că - astfel cum s-a menționat și în considerentele încheierii pronunțate la data de 13.04.2018 de prezenta instanță în dosar nr. _____ având ca obiect suspendare provizorie, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 719 alin. 4 pct. 1 C.proc.civ., invocate de contestatoare, potrivit cu care nu se datorează cauciune atunci când „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu”. Astfel cum s-a arătat în considerentele din încheierea menționată, *„aceste dispoziții vizează exclusiv situația în care înscrisul ce se execută nu prezintă nici la nivel de aparență calitatea de titlu executoriu. Or, cât timp în prezenta cauză există o aparență strict formală de titlu executoriu, iar lipsa calității de titlu executoriu este un motiv de contestație și nu poate fi analizată la acest moment procesual, ținând de dezlegarea chiar a fondului cauzei, petenta datorează cauciunea calculată mai sus, la valoarea debitului principal, fără cheltuieli de executare, în cuantum de 11959 lei, astfel cum s-a pus în vedere”*.

Ca atare, din textele de lege de mai sus rezultă condițiile de admisibilitate a cererii de suspendare a executării silite, ce trebuie îndeplinite cumulativ, și anume: să existe o cerere formulată de partea interesată, să se invoce motive temeinice și să fie plătită cauciunea.

Cum, în prezenta cauză, obligația de achitare a cauciunii nu a fost îndeplinită, instanța a respins cererea de suspendare a executării silite ca inadmisibilă.

III. Asupra cererii de întoarcere a executării silite, s-a reținut că dreptul la întoarcerea executării silite este reglementat în cuprinsul art. 723 alin. 1 C.proc.civ., potrivit căruia, în toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.

În condițiile în care contestația la executare a fost respinsă ca neîntemeiată, se impune respingerea cererii de întoarcere a executării silite ca nefondată, neexistând vreo cauză de restituire a unor sume de bani în favoarea contestatoarei.

IV. Sub aspectul cheltuielilor de judecată, instanța a luat act de declarația intimărilor, în sensul că își rezervă dreptul de a solicita obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată pe cale separată.

V. Referitor la cererea contestatoarei, în sensul restituiri taxei judiciare de timbru achitate, în valoare totală de 1300 lei (f.121-122), instanța a apreciat ca aceasta este întemeiată, urmând a fi admisă, pentru următoarele considerente :

Prin ordinele de plată nr. 67/14.03.2018 (în valoare de 1000 lei), nr. 68/14.03.2018 (în valoare de 200 lei) și nr. 69/14.03.2018 (în valoare de 100 lei), contestatoarea, în calitate de administrator al _____, a achitat din eroare suma de 1300 lei, cu titlu de taxă timbru (f. 123), suplimentar taxei de timbru de 1300 lei achitate anterior prin

chitanțele de la f. 126-127, fără a exista o rezoluție a instanței care să impună în sarcina contestatoarei obligația de plată a acestei taxe suplimentare.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 45 alin. 1 lit. a din O.U.G nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, la cererea petiționarului, în cazul în care taxa plătită nu era datorată. Potrivit alin. 4 al aceluiași articol, *Cererea de restituire se adresează instanței judecătorești la care s-a introdus acțiunea sau cererea*. Nu în ultimul rând, conform alin. (5) al art. 45, *Cererea de restituire soluționată de instanța de judecată va fi depusă în vederea restituirii la unitatea administrativ-teritorială la care a fost achitată taxa*.

Analizând dispozițiile legale citate, instanța a constatat ca cererea contestatoarei este întemeiată, taxa de timbru achitată prin ordinele de plată nr. 67/14.03.2018 (în valoare de 1000 lei), nr. 68/14.03.2018 (în valoare de 200 lei) și nr. 69/14.03.2018 (în valoare de 100 lei) nefiind datorată, întrucât constituie o dublă plată.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 45 alin. 1 lit. a din O.U.G nr. 80/2013, instanța a admis cererea și a dispus restituirea către contestatoare, în calitate de administrator al societății, a taxei de timbru în valoare totală de 1300 lei, achitată prin ordinele de plată nr. 67/14.03.2018 (în valoare de 1000 lei), nr. 68/14.03.2018 (în valoare de 200 lei) și nr. 69/14.03.2018 (în valoare de 100 lei).

Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea

..., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, apelul fiind înregistrat pe rolul Tribunalului București - ..., la data de 27.06.2018.

Apelanta-contestatoare a solicitat admiterea apelului și, în consecință, schimbarea în tot a hotărârii apelate și:

1. capăt cerere principal - anularea încheierii din 27.12.2017 pronunțată de Judecătoria ..., în dosarul nr. ..., prin care s-a încuviințat executarea silită a Contractului de împrumut ..., atestat de ... sub nr. 304/13.12.2012 în cadrul dosarului de executare silită nr. ..., aflat pe rolul ..., întrucât înscrisul nu constituie titlu executoriu;
2. capăt cerere accesoriu - anularea tuturor actelor de executare efectuate în dosarul de executare nr. ..., aflat pe rolul ..., precum și a executării silite înseși;
3. capăt de cerere accesoriu - întoarcerea executării silite prin restabilire situației anterioare acesteia, respectiv restituirea sumelor executate;
4. obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei cauze.

În motivarea apelului, apelanta-contestatoare a susținut că prima instanță a pronunțat o hotărâre în parte nemotivată și că a pronunțat o hotărâre cu încălcarea și aplicarea greșită atât a normelor de drept material.

Apelanta-contestatoare a arătat că în fapt, prin contractul de împrumut ..., contestatoarea, în calitate de împrumutat, a încheiat cu ... în calitate de împrumutător, contractul de împrumut din 13.12.2012, atestat de ..., pentru suma de 139,912 lire sterline (GBP) [Anexa nr. 1 la cererea de chemare în judecată].

În realitate, ... a devenit asociat în cadrul societății apelantei, acesta solicitând ca în loc de contract de vânzare-cumpărare pentru părțile sociale, să se încheie acest contract de împrumut, urmând ca la momentul la care mențiunea ar fi fost admisă la Registrul Comerțului, părțile să întocmească actele necesare din care să rezulte că de fapt a avut loc o vânzare, iar nu un împrumut [Anexa nr. 2 la cererea de chemare în judecată].

... a tergiversat permanent încheierea respectivului act, însă apelanta a fost de bună-credință și a avut încredere că înțelegerea va fi respectată; în lipsa încrederii, evident, nu ar fi ales niciodată să se asocieze cu acesta, mai ales în cadrul unei societăți cu răspundere limitată [a se vedea Anexa nr. 2 la cererea de chemare în judecată],

Cu toate acestea, se pare că tergiversarea a fost premeditată, urmărindu-se în fapt preluarea părților sociale fără plata contravalorii prețului. Astfel, contestatoarea a luat cunoștință că moștenitorii dlui ... au demarat împotriva acesteia procedura

ce executare silită ce face obiectul dosarului de executare nr. ... aflat pe rolul ...

..., cerere depusă în ultima zi a termenului de prescripție, respectiv 13.12.2017 [Anexa nr. 3 la cererea de chemare în judecată].

Motivele de drept - hotărârea a fost nemotivată

Sintetizând cele reținute de instanță, apelanta-contestatoare a arătat că aceasta a reținut (A) că titlul executoriu are dată certă, motivând instanța că „atât doctrina cât și jurisprudența interpretează unanim acordând avocatului competența de a oferi dată certă unui înscris.”

În combaterea acestui prim motiv arată, în primul rând, că deși nici jurisprudența și nici doctrina nu constituie izvor de drept, însă de vreme ce instanța s-a oprit asupra acestui argument consideră că ar fi trebuit indicate sursele, pentru a se considera motivată această concluzie.

În al doilea rând, apelanta-contestatoare a făcut o amplă expunere privind „data certă”, instanța nearătând un singur motiv pentru care susținerile apelantei-contestatoare nu au fost luate în considerare, cu atât mai mult cu cât cele reținute de instanță nici măcar nu au fost invocate de către partea adversă, deci în mod evident contestatoarea nu a purtat o discuție contradictorie asupra acestor argumente.

Raportat la art. 425 alin. 1 lit. c) Cod pr. civ., această obligație implică în sarcina instanței obligația (s.n.) de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt [a se vedea Hotărârea CEDO din 28.04.2005 în cauza Albina c. României, Hotărârea CEDO din 15.03.2007 în cauza Gheorghe c. României, Hotărârea CEDO din 15.02.2007 în cauza Boldea v. România].

Instanțele naționale au stabilit că neindicarea considerentelor de fapt și de drept în temeiul cărora instanța și-a format convingerea echivalează cu o nemotivare (C.S.J., secția civilă, decizia nr. 827/2011, în „Codul de procedură civilă adnotat / Gabriel Boroi, Octavia Spomeanu-Matei. ~ Ed. a 2-a, rev. — București: Editura Hamangiu, 2007” p. 640], o decizie a instanței supreme rezumând foarte precis această obligație: „judecătorii sunt datori să arate, în cuprinsul hotărârii, motivele de fapt și de drept în temeiul cărora și-au format convingerea, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților. Fără arătarea motivelor și a probelor nu se poate exercita controlul judiciar. [C.S.J., secția contencios administrativ, decizia nr. 1278/2011, în „Codul de procedură civilă adnotat...” p. 642], iar „atunci când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină [...] face imposibilă analiza legalității și temeiniciei sale pe fond, nemotivarea hotărârii echivalând în fapt cu o necercetare a fondului pricinii.” [C.A. București, secția a IV-a civilă, decizia nr. 801/2002 în „Codul de procedură civilă adnotat...” p. 642-643].

Mai departe, al doilea motiv reținut de instanță este acela că dacă s-ar fi considerat necesară înscrierea contractului de împrumut sub semnătură privată în registrul public, această condiție a fost de asemenea îndeplinită. Or, similar celor invocate mai sus, instanța nu a motivat de ce a înlăturat susținerile subsemnatei.

Motivele de drept - hotărârea este netemeinică

Apelanta-contestatoare a mai arătat că prin contestația la executare, cu privire la „data certă”:

> art. 3 alin. (i) lit. c) din Legea nr. 51/1995 enumeră printre activitățile avocatului și "atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare. În completare, art. 92 alin. (1.) Ut c) din Statutul avocaților (2011) arată că "un act juridic semnat în fața avocatului, care poartă o încheiere, o rezoluție, o ștampilă sau un alt mijloc verificabil de atestare a identității părților,, a consimțământului și a datei actului, poate fi prezentat notarului spre autentificare,"

> art. 12 din Legea nr. 36/1995 enumeră printre actele și procedurile notariale darea de dată certă a înscrisurilor [art. 12 lit. f)], care se realizează printr-o încheiere emisă de notarul public în condițiile legii [art. 83 lit. f), art. 147 și urm. din Legea nr. 36/1995]:

> Legea nr. 51/1995 prevede o singură situație în care un înscris redactat de avocat dobândește dată certă, respectiv situația înregistrării contractului de asistență juridică în registrul oficial de evidență [art. 29 alin. (1)], dispoziție care se coroborează, de asemenea, cu singura situație prevăzută de legiuitor când un act redactat de avocat este titlu executoriu - respectiv contractul de asistență juridică a cărui calitate de titlu executoriu este stabilită prin lege, în mod expres și direct [art. 31 alin. (3) din Legea nr. 51/1995],

Apelanta-contestatoare a mai aratat că avocatul în activitatea sa nu dă „data certă” înscrisurilor, prin raportare la mai multe reguli de interpretare:

> interpretare literală - arătăm că acolo unde legiuitorul a dorit să facă vorbire despre „data certă” pe care o dobândește un înscris întocmit de avocat a realizat acest lucru în mod expres [s.n. art. 29 alin. (1) din Legea nr. 51/1995]. Analizând literar termenii, este contrar acestei reguli de interpretare, cât și a dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 [s.n. "în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni"}], ca în cuprinsul aceleiași legi, legiuitorul să folosească două noțiuni diferite, dacă ar fi fost vorba despre aceleași noțiuni - art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995 „atestare dată” vs. art. 29 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 „data certă”]

> interpretare gramaticală - art. 3 alin. (i) lit. c) din Legea nr. 51/1995 enumeră printre activitățile avocatului „atestare datei actelor”, pe când art. 29 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 precizează că un contract de asistență juridică „dobândește” dată certă prin înscrierea în registrul oficial de evidență; analizând morfologic și sintactic textele, se observă că dobândirea datei certe nu este un rezultat al unei activități prestate de avocat, ci este o situație unică expres prevăzută de legiuitor pentru un singur înscris, anume contractul de asistență juridică, înscris tipizat eliberat de barou formelor de exercitare a profesiei, ce dețin o serie și un număr* unic, pe care avocatul doar* îl completează, nu îl emite. Mai mult, această prevedere se coroborează cu dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 51/1995 care acordă caracter de titlu executoriu contractului de asistență juridică;

> interpretare sistematică și metoda analogiei - raportat la dispozițiile Legii nr. 36/1995, considerăm că dacă legiuitorul a stabilit procedura acordării de dată certă (a) atât printr-o enumerare distinctă în cadrul atribuțiilor notarului [art. 12 lit. f) (b) cât și prin stabilirea unei proceduri exprese în acest sens [art. 147 și urm.], în mod similar ar fi făcut același lucru în cazul avocaților;

> interpretare logică ~ așa cum am arătat mai sus, art. 92 alin. (1) lit. c) din Statutul avocaților (2011) arată că „un act juridic semnat în fața avocatului, care poartă o încheiere, o rezoluție, o ștampilă sau un alt mijloc verificabil de atestare a identității părților, a consimțământului și a datei actului, poate fi prezentat notarului spre autentificare. " Or, raportat la efectele procedurii de autentificare [art. 89 și urm. din Legea nr. 36/1995], nu ar avea nicio logică ca în situația în care înscrisul căruia avocatul i-a redactat conținutul și a atestat identitatea, conținutul și data sa mai fie trimis, încă o dată și notarului pentru a realiza exact aceleași operațiuni.

Cât privește „registrul public”:

- conform art. 641 Cod pr. civ., "înscrierile sub semnătură privată sunt titluri executorii numai dacă sunt înscrise în registrele publice în cazurile și condițiile prevăzute de lege. Orice clauză sau convenție contrară este nulă și considerată nescrisă." - subliniem că prin art. 4 din Legea nr. 17/2017 textul a suferit o modificare, în formularea anterioară acesta prevăzând doar că "înscrierile sub semnătură privată sunt titluri executorii numai în cazurile și condițiile prevăzute de lege." Modificarea este de esență, așa cum vom arăta în continuare;

- singurul registru public prevăzut de Legea nr. 51/1995 este Registrul de asistență judiciară [art. 80 alin. (2) din Legea nr. 51/1995], în vreme ce Registrului de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat nu este un registru public.

Pe de o parte, înscrisul nu este înregistrat într-un registru public. Faptul că registrul de înregistrare al actelor juridice atestate de avocat nu este un registru public rezultă din mai multe reguli de interpretare a actelor normative.

> interpretare literală - art. 92 alin. (2) din Statutul profesiei de avocat arată că „avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege [s.n. 51/1995] și să le păstreze în arhiva sa profesională”. Așa cum am arătat mai sus, singurul registru public al avocaților, în prezent, este Registrul de asistență judiciară [art. 80 alin. (2) din Legea nr. 51/1995]. Articolul continuă cu precizarea că „sub sancțiunea inopozabilității față de terți, avocatul este obligat să înregistreze operațiunea în Registrul electronic al actelor întocmite de avocați potrivit art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege în conformitate cu procedura prevăzută în Regulamentul de organizare și funcționare a registrului, aprobat de U.N.B.R., însă (a) pe de o parte, Contractul de împrumut nr. 17/13.12.2012 nu a fost înscris în acest Registru, iar (b) pe de altă parte, nici în prezent Consiliul U.N.B.R. nu a publicat Regulamentul de organizare și funcționare al acestor registre, fiind în continuare aplicabile dispozițiile art. 92 alin. (2) din Statut;

> interpretare sistematică - analizând dispozițiile Legii 51/1995 în comparație cu cele ale Legii nr. 36/1995, vom observa că în vreme ce avocatul prestează activități în interesul persoanelor fizice și juridice, activitatea notarială este cea care are un caracter de serviciu public;

> interpretarea istorico-teleologică - așa cum am arătat mai sus, modificarea adusă de Legea nr. 17/2017 articolului 641 din Codul de procedură civilă este esențială și a lămurit problema caracterului de titlu executoriu al actelor încheiate sub semnătură privată.

Astfel, concluzionând în temeiul celor de mai sus, apelanta-contestatoare a mai arătat că instanța de executare a admis în mod neîntemeiat cererea de încuviințare depusă de

conform cererii făcute de către creditorii și
întrucât un act sub semnătură privată, chiar atestat de avocat, nu echivalează cu un înscris cu dată certă și nici cu un registru public, pentru a deveni aplicabile dispozițiile legale, iar instanța de fond a validat, cu încălcarea normelor de drept material, hotărârea de încuviințare.

Pentru toate motivele expuse mai sus, apelanta-contestatoare a solicitat admiterea apelului astfel cum este formulat și în consecință schimbarea în tot a hotărârii apelate și;

1. capăt cerere principal - anularea încheierii din 27.12.2017 pronunțată de Judecătoria în dosarul nr. prin care s-a încuviințat executarea silită a Contractului de împrumut nr. atestat de sub nr. în cadrul dosarului de executare silită aflat pe rolul întrucât înscrisul nu constituie titlu executoriu;
2. capăt cerere accesoriu - anularea tuturor actelor de executare efectuate în dosarul de executare nr. aflat pe rolul precum și a executării silite înseși;

3. capăt de cerere accesoriu - întoarcerea executării silite prin restabilire situației anterioare acesteia, respectiv restituirea sumelor executate;

În drept, apelanta-contestatoare a invocat art. XIV și urm. din Legea nr. 2/2013 coroborate cu art. 718 și art. 466 și urm. Cod pr. civ. .

Apelanta-contestatoare a solicitat în temeiul art. 223 alin. (3) Cod procedură civilă judecarea prezentei cauze și în lipsă

La data de 09.08.2020, intimații

și

au depus **întâmpinare**, solicitând respingerea apelului și menținerea în tot a sentinței civile apelate și obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată.

Intimații au arătat că între autorul lor

și contestatoarea

s-a încheiat un contract de împrumut în forma scrisă, atestat de avocat.

În conformitate cu prevederile Codului de procedura civilă, a legislației în vigoare, a cutumei și a jurisprudenței, aceasta formă de înscris este și reprezintă titlu executoriu, prezentarea acestuia executorului judecătoresc și solicitarea începerii executării, încuviințate de către instanța de judecată, fiind suficiente.

Contestatoarea susține eronat că hotărârea instanței de fond este parțial nemotivată.

Intimații au arătat că în mod corect instanța de fond a reținut că s-a invocat ca unic motiv de contestație lipsa calității de titlu executoriu a înscrisului ce se execută, în concret neînregistrarea acestuia într-un registru public și faptul că avocatul nu are abilitatea de a conferi data certă unui înscris. Toi în mod corect instanța a apreciat că acest motiv este neîntemeiat și a motivat această apreciere ; dispozițiile art.2165 C.ct raportate la art.2157 alin. 1 C.eiv. sunt incidente și aplicabile în prezenta speță, ea având natura juridică de normă specială în raport de art.641 C.proc.civ., acestea/ aplica cu prioritate și nu pot fi abrogate implicit prin norme generale ulterioare, iar pe de altă parte art.3 al in. I lit.e) din legea nr.51/3 995 în forma în vigoare ia da a încheierii contractului de împrumut da avocatului abilitatea legală de a conferi data certă unui înscris.

Hotărârea instanței de fond este temeinică și are ca bază corectă interpretare a legii. Codul de procedura civilă enumerează și evidențiază în mod distinct și clar înscrisurile care sunt titluri executorii și în baza cărora se poate cere executarea fără a mai fi necesare alte formalități. Contractul de împrumut atestat, purtător de data certă, este unul dintre acestea. Fata de aceste aspecte intimații apreciază că instanța de judecată în mod corect și legal a încuviințat executarea silită în dosarul execuțional nr. aflat pe rolul

Posibilitatea prezentării notarului spre autentificare certifică și întărește noțiunea de data certă și titlu executoriu a înscrisului certificat de avocat, întrucât nu mai este necesară prezenta părților, ci doar prezentarea acestui act notarului, consimțământul, data și identitatea părților fiind deja realizată.

Contestatoarea nu neagă conținutul, încheierea și semnarea contractului, ci contestă executarea silită întrucât acesta ar reprezenta de fapt o vânzare. Și pe această cale contestatoarea recunoaște existența actului, identitatea părților și conținutul sau și data acestuia, exact elementele unui înscris purtător de data certă.

Între momentul încheierii contractului de împrumut și a contractului de cesiune (2012) și momentul la care moștenitorii defunctului creditor au cerut executarea contractului de împrumut au trecut aproximativ 5 (cinci) ani.

În cadrul acestor cinci ani contestatoarea nu a cerut niciodată încheierea vreunui contract de vânzare-cumpărare sau alt contract de cesiune. A solicitat doar semnarea unei declarații de restituire de către , lucru pe care acesta l-a refuzat, iar contestatoarea nu l-a convertit sau concretizat în nicio acțiune care să confirme cele susținute

prin contestație. S-a așteptat doar, consideră intimații, împlinirea termenului de prescripție a solicitării sumei, pentru a nu mai putea fi solicitată.

Mai mult, a refuzat, așa cum rezulta din corespondența, discuția inițială de defunctul cu privire la orice suma împrumutată și/sau investită de acesta în societatea în care erau parteneri și nu răspunde la email-uri și nu comunica cu acesta. Din corespondența prezentată rezulta că defunctul împrumutător ar fi avansat și alte sume, de ordine de mărime chiar mai mari, care să justifice susținerea contestatoarei cu privire la achiziționarea acestuia a părților sociale.

Intimații au arătat în întâmpinare că nu rezultă de nicăieri tergiversarea încheierii contractului de vânzare/cesiune a defunctului împrumutător întrucât aceasta nu i-a fost solicitată de către contestatoare niciodată.

Dacă contestatoarea ar fi constatat tergiversarea, refuzul nejustificat de a semna declarația de restituire a împrumutului și a intervenit lipsa încrederii, de ce nu a solicitat desfacerea asocierii cu defunctul împrumutător prin clarificarea situației părților sociale (așa cum solicita chiar defunctul) și renunțarea de comun acord la asocierea în societatea cu răspundere limitată. Nu exista nicio dovadă; încercării sau existenței vreunei intenții în acest sens.

Încă o dată mai mult, de-a lungul timpului, în decursul anului 2015 și 2016, societatea prin administrator a împrumutat de la defunctul

alte sume semnificative, în jur de 200.000 de euro, sume pe care, de asemenea, subsemnații moștenitori trebuie să le recupereze. Dacă există neîncredere, așa cum se susține, de ce a acceptat noi împrumuturi și alte sume de bani de la acesta.

Contestatoarea a refuzat în mod constant discuțiile cu moștenitorii defunctului împrumutător referitoare la restituirea sumelor de bani datorate, în scopul evident al intervenirii prescripției, și a refuzat întotdeauna comunicarea unei situații la societății și a sumelor la zi și a rezultatelor financiare referitoare la această societate motivând întotdeauna neprimirea acestor date de la societatea de contabilitate. Ce administrator cu buna credință, care este și asociat majoritar, nu cunoaște și refuza comunicarea acestor date pe o perioadă atât de îndelungată.

La data de 25.10.2018, în ședință publică, apelanta-contestatoare a depus la dosar o cerere se sezișare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept mai jos prezentate:

I. Prezentare succintă a litigiului

1. Prin cererea introdusă pe rolul Judecătoria Sectorul 2 sub număr de dosar subscrisa am solicitat admiterea sa astfel cum a fost formulată și corelativ celor două capete de cerere:

a) capăt cerere principal - anularea încheierii din 27.12.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 în dosarul nr. prin care s-a încuviințat executarea silită a Contractului de împrumut nr. atestat de ab nr.

în cadrul dosarului de executare silită nr. aflat pe rolul

întrucât înscrisul nu constituie titlu executoriu;

b) capăt cerere accesoriu - anularea tuturor actelor de executare efectuate în dosarul de executare nr. aflat pe rolul precum și a executării silite înseși;

c) capăt de cerere accesoriu - întoarcerea executării silite prin restabilirea situației anterioare acestora, respectiv restituirea sumelor executate;

d) Obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea cauzei.

2. Prin Sentința civilă nr. pronunțată în dosarul nr. de către Judecătoria Sector 2 București, instanța a respins cererea subscrisei și capetele de cerere ca neîntemeiate (s.n. capătul de cerere privind suspendarea ca inadmisibil pentru neplata cauțiunii).

3. împotriva acestei hotărâri apelanta-contestatoare a formulat apel, dosarul aflându-se în prezent pe rolul Tribunalului București, , cu primul termen de judecată la data de

II. Obiectul sesizării

4. în faza procesuală a apelului, apelanta-contestatoare a solicitat Tribunalului București, Secția a IV-a Civilă să sesizeze înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

a) dacă anterior date de 29.05.2018 conform Hotărârii Consiliului UNBR nr. 325/17.02.2018 de punere în funcțiune a Registrului național al actelor atestate de avocat prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51 /1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat Registrului de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat era conform legii un registru public;

b) dacă instituția atestării datei unui înscris de cade avocat [art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995], este echivalentă instituției datei certe care intră în competența notarilor publici, respectiv dacă avocatul poate da dată certă unui înscris.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

5. Apelanta-contestatoare a arătat că apreciază că prezenta cerere este admisibilă în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

a) litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată în fața unui complet legal investit;

b) tribunalul investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță;

c) soluția ce se va pronunța pe fondul cauzei depinde în mod direct de chestiunile de drept a căror lămurire se cere, în sensul că soluționarea apelului și, implicit, a contestației este indisolubil legată de (a) interpretarea noțiunii de registru public Registrului de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat (b) interpretarea noțiunilor de atestare a datei de către avocați și de acordare a datei certe de către notari;

d) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, subsemnata nu am identificat ca înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat cu privire la acestea, fie printr-o decizie de speță, fie printr-o decizie în interesul legii;

e) apelanta-contestatoare nu a identificat ca problemele de drept ar face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor înaltei Curți de Casație și Justiție, mai mult, dezlegarea dată poate preveni apariția unei practici neunitare, cauzate de modificările aduse Legii nr. 51/1995.

IV. Punctul de vedere al subsemnatei cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

6. Cu privire la „registru! Public -^ conform art. 641 Cod pr. civ., „înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii numai dacă sunt înscrise în registrele publice în cazurile și condițiile prevăzute de lege. Orice clauză sau convenție contrară este nulă și considerată nescrisă- subliniem că prin art. 4 din Legea nr. 17/2017 textul a suferit o modificare, în formularea anterioară acesta prevăzând doar că „înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii numai în cazurile și condițiile prevăzute de lege." Modificarea este de esență, așa cum vom arăta în continuare;

> singurul registru public prevăzut de Legea nr. 51/1995, anterior modificărilor aduse de Legea nr. 25/2017, art. 1.2. și art. 1.3., era Registrul de asistență judiciară [art. 80 alin. (2) din Legea nr. 51/1995], în vreme ce Registrului de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat nu era un registru public.

7. Apelanta-contestatoare a arătat că Registrul electronic al actelor întocmite de avocați și Registrul electronic al evidenței patrimoniului de afecțiune al avocaților au fost înființate prin Decizia Comisiei Permanente UNBR tir. 212/30.03.20)7 pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 1.2 și art. 1.3 din Legea nr. 25/2017 privind modificarea și completarea Legii

nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru a se finaliza de urgență suportul material și electronic necesar pentru desfășurarea activităților de înregistrare, evidență și informare cu privire la actele întocmite de avocați, potrivit Legii nr. 51/1995, astfel cum a fost completată, în conformitate cu dispozițiile art. 68 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, pentru aducerea la îndeplinire a Hotărârii Consiliului UNBR nr. 852/2013, cu observarea dispozițiilor art. 1.2 și art. 1.3 din Legea nr. 25/2017, publicată în Monitorul Oficial al României. Partea I, nr. 210/28.11.2017.

8. Prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 271/26.08.2017 s-au aprobat Registrele Naționale ale Avocaților Români, fiind aprobat prin anexă Regulamentul de organizare și funcționare a Registrelor Naționale prevăzute de art. 3 alin. (3) și art. 5 alin. (10) din legea nr. 51/1995, art. 26 din Anexă prevăzând că la data la care, prin Decizia Comisiei Permanente a UNBR, se constată că Registrele au devenit funcționale își va înceta aplicabilitatea Decizia nr. 212/30 martie 2017 a Comisiei Permanente a UNBR.

9. Prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 273/26.08.2017 s-au aprobat regulile de procedură și anexele la acestea, aferente Regulamentului de organizare și funcționare a Registrelor Naționale ale Avocaților Români și s-a stabilit că Registrele Naționale ale Avocaților Români se pun în funcțiune după 90 de zile de la data publicării hotărârii și vor funcționa în paralel cu cele ținute, în format hârtie, de fiecare formă de exercitare a profesiei de avocat. Astfel, abia la data de 29.05.2018, conform Hotărârii Consiliului UNBR nr. 325/17 februarie 2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat prevăzut de art. 3 alin. (3) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

10. În afara dispozițiilor exprese mai sus indicate, din care apreciem că expres că Registrul național al actelor atestate de avocat nu era un registru public mai înainte de 29.05.2018, acest lucru rezulta din mai multe reguli de interpretare a actelor normative:

> interpretare literală - art. 92 alin. (2) din Statutul profesiei de avocat arată că „avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege [s.n. 51/1995] și să le păstreze în arhiva sa profesională”. Așa cum am arătat mai sus, singurul registru public al avocaților, înaintea modificărilor, era Registrul de asistență judiciară [art. 80 alin. (2) din Legea nr. 51/1995], Articolul continuă cu precizarea că „sub sancțiunea inopozabilității față de terți, avocatul este obligat să înregistreze operațiunea în Registrul electronic al actelor întocmite de avocați potrivit art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege în conformitate cu procedura prevăzută în Regulamentul de organizare și funcționare a registrului, aprobat de U.N.B.R. însă așa cum am arătat mai sus, regulamentul de funcționare a fost aprobat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 271/26.08.2017. iar punerea în funcțiune a Registrul național al actelor atestate de avocat a fost realizată prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 271/26.08.2017 cu efect de la data de 29.05.2018;

> interpretare sistematică - analizând dispozițiile Legii 51/1995 în comparație cu cele ale Legii nr. 36/1995 vom observa că în vreme ce avocatul prestează activități în interesul persoanelor fizice și juridice, activitatea notarială este cea care are un caracter de serviciu public;

> interpretarea istorico-teleologica - așa cum am arătat mai sus, modificarea adusă de Legea nr. 17/2017 articolului 641 din Codul de procedură civilă este esențială și a lămurit problema caracterului de titlu executoriu al actelor încheiate sub semnătură privată.

11. Cu privire la „data certă”:

> art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995 enumera printre activitățile avocatului și „atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare.” În completare, art. 92 alin. (1) lit. c) din Statutul avocaților (2011) arată că „un act juridic semnat în fața avocatului, care poartă o încheiere, o rezoluție, o ștampilă sau un alt

mijloc verificabil de atestare a identității părților, a consimțământului și a datei actului, poate fi prezentat notarului spre autentificare. “

> art. 12 din Legea nr. 36/1995 enumeră printre actele și procedurile notariale darea de dată certă a înscrisurilor [art. 12 lit. f)], care se realizează printr-o încheiere emisă de notarul public în condițiile legii [art. 83 lit. f), art. 147 și urm. din Legea nr. 36/1995];

> Legea nr. 51/1995 prevede într-o singură situație în care un înscris redactat de avocat dobândește dată certă, respectiv situația înregistrării contractului de asistență juridică în registrul oficial de evidență [art. 29 alin. (1)], dispoziție care se coroborează cu, de asemenea, singura situație prevăzută de legiuitor când un act redactat de avocat este titlu executoriu - respectiv contractul de asistență juridică a cărei calitate de titlu executoriu este stabilită prin lege, în mod expres și direct [art. 31 alin. (3) din Legea nr. 51/1995].

12. Similar expunerii de mai sus, apelanta-contestatoare a arătat că arătăm că avocatul, în activitatea sa nu dă „data certă” înscrisurilor, prin raportare la mai multe reguli de interpretare:

> interpretare literală - arătăm că acolo unde legiuitorul a dorit să facă vorbire despre

„data certă” pe care o dobândește un înscris întocmit de avocat a realizat acest lucru în mod expres [s.n. art. 29 alin. (1) din Legea nr. 51/1995], Analizând literar termenii, este contrar acestei reguli de interpretare, cât și a dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 [s.n. “în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprima numai prin aceiași termeni”}], ca în cuprinsul aceleiași legi, legiuitorul să folosească două noțiuni diferite, dacă ar fi fost vorba despre aceeași noțiune - art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995 „atestare dată” vs. art. 29 alin. (I) din Legea nr. 51/1995 „data certă

> Interpretare gramaticală a art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995 enumeră printre activitățile avocatului „atestare datei actelor”, pe când art. 29 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 precizează că un contract de asistență juridică „dobândește” dată certă prin înscrierea în registrul oficial de evidență; analizând morfologic și sintactic textele, se observă că dobândirea datei certe nu este un rezultat al unei activități prestate de avocat, ci este o situație unică expres prevăzută de legiuitor pentru un singur înscris, anume contractul de asistență juridică, înscris tipizat eliberat de barou formelor de exercitare a profesiei, ce dețin o serie și un număr unic, pe care avocatul doar îl completează, nu îl emite. Mai mult, această prevedere se coroborează cu dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 51/1995 care acordă caracter de titlu executoriu contractului de asistență juridică;

> interpretare sistematică și metoda analogiei - raportat la dispozițiile Legii nr. 36/1995, consideram că dacă legiuitorul a stabilit procedura acordării de dată certă (a) atât printr-o enumerare distinctă în cadrul atribuțiilor notarului [art. 12 lit. f)], (b) cât și prin stabilirea unei proceduri exprese în acest sens [art. 147 și urm.], în mod similar ar fi făcut același lucru în cazul avocaților;

> interpretare logică - așa cum am arătat mai sus, art. 92 alin. (1) lit. c) din Statutul avocaților (2011) arată că „un act juridic semnat în fața avocatului, care poartă o încheiere, o rezoluție, o ștampilă sau un alt mijloc verificabil de atestare a identității părților, a consimțământului și a datei actului, poate fi prezentat notarului spre autentificare. ” Or, raportat la efectele procedurii de autentificare [art. 89 și urm. din Legea nr. 36/1995], nu ar avea nicio logică ca în situația în care înscrisul căruia avocatul ba redactat conținutul și a atestat identitatea, conținutul și data să mai fie trimis, încă o dată și notarului pentru a realiza exact aceleași operațiuni.

13. Pentru toate motivele mai sus expuse, apelanta-contestatoare a solicitat instanței să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept mai sus prezentate.

Intimații-creditori nu au formulat în scris punctul de vedere cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate de apelanta-contestatoare.

În ședința publică din 22.11.2018, intimații-creditori au formulat concluzii orale prin care au solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării hotărârii prealabile, întrucât asupra aspectelor invocate în cauză doctrina și jurisprudența aplică o interpretare unitară, nefiind întâlnite păreri contradictorii.

Examinând cererea sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate de apelanta-contestatoare, în raport de dispozițiile art.519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, tribunalul reține următoarele:

Chestiunile de drept cu privire la care apelanta-contestatoare solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în scopul rezolvării de principiu a acestora, sunt:

a) dacă anterior datei de 29.05.2018, când, conform Hotărârii Consiliului U.N.B.R. nr. 325/17 februarie 2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat, prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51/1995 (r3) privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat era conform legii un registru public;

b) dacă dispozițiile art.3 alin.1 lit.c din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ce prevăd atestarea datei unui înscris de către avocat, se interpretează în sensul că avocatul poate da dată certă unui înscris sub semnătură privată.

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Verificând admisibilitatea sesizării, din această perspectivă, tribunalul reține îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege.

Astfel, litigiul în legătură cu care se cere formularea sesizării, având ca obiect contestație la executarea silită propriu-zisă, formulată de către debitor. este în curs de judecată, aflându-se în calea de atac a apelului la instanță investită să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 718 alin.1 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat,

raportat la art. 634 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, este definitivă.

Cauza care face obiectul judecății în apel se află în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului București - Secția a IV-a Civilă, investit să o soluționeze; litigiul are ca obiect o contestație la executarea silită propriu-zisă, formulată de către debitor, ce conferă competență tribunalului să judece în ultimă instanță potrivit dispozițiilor art.95 pct.2 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat.

În ceea ce privește condiția referitoare la existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, tribunalul reține că este îndeplinită, întrucât apărările apelantei-contestatoare vizează, în esență, faptul că înscrisul în baza căruia a pornit executarea silită contestată, contract de împrumut sub semnătură privată încheiat la data de 13.12.2012 și atestat de avocat la aceeași dată conform art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), nu constituie titlu executoriu, deoarece nu este înregistrat într-un registru public, pe de-o parte, și, pe de altă parte, deoarece avocatul nu avea abilitatea legală de a conferi dată certă unui contract, noțiunea de a conferi dată certă unui înscris sub semnătură privată fiind diferită de cea de a atesta data unui astfel de înscris în vederea autentificării.

Prima instanță, respingând contestația la executare, a considerat că actul invocat reprezintă un înscris sub semnătură privată cu dată certă și constituie titlu executoriu deoarece, conform prevederilor art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, contractul de împrumut de consumație reprezintă titlu executoriu dacă este un înscris sub semnătură privată având dată certă, iar, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 51/1995, activitatea avocatului se realizează prin atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat în mod constant că în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018).

În acest sens, tribunalul reține că problemele de drept ce se cer a fi lămurite în cauza pendinte, sunt suficient de importante pentru a putea declanșa mecanismul prevăzut de art.519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, deoarece, deși este vorba în mod evident de interpretarea legii pe care trebuie să o realizeze instanțele chemate să soluționeze litigiul dintre părți, norma înscrisă în art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 este imperfectă și neclară prin raportare la dispozițiile art.641, art.638 alin.1 pct.4 teza finală, art.278 alin.1 pct.1 și 3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat și ale art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, putând conduce la interpretări diametral opuse, astfel încât este necesară înlăturarea oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, în ceea ce privește obligația de restituire, contractul de împrumut de consumație încheiat în formă autentică sau printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă constituie titlu executoriu, în condițiile legii, prin expirarea termenului.

Aceste dispoziții legale au caracter de norme speciale față de cele ale dispozițiilor art.641 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, potrivit cărora înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile și condițiile anume prevăzute de lege; orice clauză sau convenție contrară este nulă și considerată astfel nescrisă.

O astfel de concluzie rezultă din faptul că dispozițiile art. 641 din Codul de procedură civilă constituie cadrul legal general în materie, în timp ce prevederile art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009 se adresează unei categorii limitate de înscrisuri, constituind o normă specială. De asemenea, dispozițiile art. 641 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, sunt ulterioare intrării în vigoare a dispozițiilor art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, ceea ce înseamnă că orice modificare s-ar aduce prevederilor art. 641 din Codul de procedură civilă, aceasta nu poate conduce la o modificare implicită a art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, față de dispozițiile art. 67 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Așadar, în lipsa unei dispoziții exprese în Legea nr. 17/2017 privind aprobarea O.U.G. nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, modificarea art. 641 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, nu a condus la o modificare implicită a art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, ceea ce înseamnă că pentru contractele de împrumut de consumație încheiate în formă autentică sau printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă, nu este necesară înscrierea în registrele publice pentru a dobândi caracter executoriu.

În același sens sunt și dispozițiile art.638 alin.1 pct.4 teza finală din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, potrivit cărora sunt titluri executorii și pot fi puse în executare silită alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie.

Aceasta înseamnă însă că trebuie determinat dacă un contract de împrumut de consumație încheiat printr-un înscris sub semnătură privată la data de 13.12.2012, atestat de avocat la aceeași dată conform art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), are dată certă, în sensul dispozițiilor art.278 alin.1 pct.1 și pct.3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, respectiv din ziua în care a fost prezentat spre a se conferi dată certă de către notarul public, executorul judecătoresc sau alt funcționar competent în această privință ori din ziua când a fost înregistrat într-un registru sau alt document public.

În situația în care din aplicarea regulilor de interpretare a dispozițiilor art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), se ajunge la concluzia că un astfel de contract nu are dată certă, pentru a fi totuși titlu executoriu trebuie să îndeplinească cerința prevăzută de art.641 și art.278 alin.1 pct.3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, adică să fie înscris într-un registru public.

Aceasta înseamnă că trebuie determinat dacă anterior datei de 29.05.2018, când, conform Hotărârii Consiliului U.N.B.R. nr. 325/17 februarie 2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat, prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51/1995 (r3) privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat era conform legii un registru public.

Având în vedere modul de redactare a dispozițiilor art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), interpretarea lor - pornind de la prevederile art.37 alin.1 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni, precum și pornind de la necesitatea corelării lor cu alte dispoziții legale aplicabile în materie - suscită controverse cu privire la dezlegarea ambelor chestiuni de drept puse în discuție, fiind necesară intervenția instanței supreme pentru a evita generarea unei practici neunitare.

Referitor la cerința noutății chestiunii de drept, este necesar a se observa scopul legiferării acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control a priori), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (control a posteriori).

Așa cum a statuat instanța supremă, un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are un potențial mai mare de a conține probleme noi de drept care ar fi susceptibile de a genera practică neunitară decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp. Cu toate acestea, nu se poate nega de plano, doar pe baza criteriului vechimii, că un act normativ mai vechi nu poate genera chestiuni noi de drept, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare mai recente ale actului normativ, care să ridice probleme de interpretare. Ca atare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor în urma unei interpretări aplicate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

Din această perspectivă, în speță, este îndeplinită condiția noutății, având în vedere numărul restrâns de hotărâri judecătorești pronunțate în materie.

Totodată, este îndeplinită și ultima cerință impusă de art.519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, deoarece chestiunile de drept puse în discuție nu au făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește **punctul de vedere al completului de judecată** asupra celor două chestiuni de drept pentru a căror rezolvare de principiu va fi sesizată instanța supremă, el va fi expus în cele ce urmează:

Așa cum s-a reținut anterior, în conformitate cu dispozițiile art.638 alin.1 pct.4 teza finală din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, sunt titluri executorii și pot fi puse în executare silită alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie.

Potrivit normelor speciale conținute în dispozițiile art. 2.157 și 2.165 din Codul civil din 2009, în ceea ce privește obligația de restituire, contractul de împrumut de consumație încheiat în formă autentică sau printr-un înscris sub semnătură privată cu dată certă constituie titlu executoriu, în condițiile legii, prin expirarea termenului.

Aceasta înseamnă că trebuie determinat dacă un contract de împrumut de consumație încheiat printr-un înscris sub semnătură privată la data de 13.12.2012, atestat de avocat la aceeași dată conform art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), are dată certă în sensul dispozițiilor art.278 alin.1 pct.1 și pct.3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, pentru a fi titlu executoriu.

În conformitate cu dispozițiile art.278 alin.1 pct.1 și pct.3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, data înscrisurilor sub semnătură privată este opozabilă altor persoane decât celor care le-au întocmit, numai din ziua în care a devenit certă, prin una dintre modalitățile prevăzute de lege, respectiv:

1. din ziua în care au fost prezentate spre a se conferi dată certă de către notarul public, executorul judecătoresc sau alt funcționar competent în această privință;
3. din ziua când au fost înregistrate într-un registru sau alt document public.

Potrivit dispozițiilor art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), activitatea avocatului se realizează prin redactarea de acte juridice, atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare.

Interpretarea dispozițiilor art.3 alin.1 lit.c din Legea nr.51/1995 (r2), în sensul dacă sintagma „activitatea avocatului se realizează prin **atestarea datei actelor prezentate spre autentificare**”, este echivalentă cu conferirea de dată certă unui înscris sub semnătură privată,

la care se referă dispozițiile art.29 alin.1 din aceeași lege, potrivit cărora contractul de asistență juridică încheiat în formă scrisă dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență, trebuie să pornească de la prevederile art.37 alin.1 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni.

Or, în cuprinsul aceluiași act normativ, Legea nr.51/1995 republicată, în redactarea art.3 alin.1 lit.c și art.29 alin.1 sunt folosiți termeni diferiți, respectiv „**atestarea datei actelor prezentate spre autentificare**” și „**dată certă**”, ceea ce conduce la concluzia că cele două expresii nu sunt echivalente din punct de vedere semantic și normativ.

Este adevărat că în baza art. 3 alin. 1 lit. c din Legea nr. 51/1995 (r2) avocații puteau atesta data înscrisurilor, dar între atestarea datei unui înscris și conferirea de dată certă unui înscris nu există identitate. Atestarea actului de către avocat sub aspectul conținutului său, al identității părților și al datei actului se face doar pentru a putea fi prezentat actul notarului public pentru autentificare, aspect care reiese cu evidență din prevederile art. 3 alin. 1 lit. c din Legea nr. 51/1995. În schimb, data certă marchează momentul de la care existența înscrisului nu mai poate fi contestată de către terți, iar data certă a înscrisului este față de terți cea considerată adevărată.

Totodată, sintagma „atestarea datei actelor prezentate spre autentificare”, conținută în art.3 alin.1 lit.c din Legea nr. 51/1995 (r2), nu poate fi interpretată ca având semnificația conferirii datei certe de către avocat unui înscris sub semnătură privată, în sensul dispozițiilor art.278 alin.1 pct.1 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, deoarece la data de 13.12.2012, când apare că s-a încheiat contractul de împrumut sub semnătură privată între părțile litigante, avocatul nu avea conform legii calitatea de funcționar.

Astfel, la acea dată, avocații care redactau acte juridice nu erau asimilați funcționarilor, potrivit art. 39 alin.1 din Legea nr. 51/1995, care prevedeau în mod expres că avocații nu pot fi asimilați funcționarului public sau altui salariat.

Dispozițiile art.147 din Codul penal din 1968, în vigoare la acea dată, defineau funcționarul ca fiind funcționarul public sau un salariat.

În consecință, dispozițiile art. 39 alin.1 din Legea nr. 51/1995 (r2) stabileau la data de 13.12.2012 că **avocații** nu pot fi asimilați funcționarilor publici sau altor salariați, ceea ce înseamnă că ei **nu puteau conferi dată certă înscrisurilor**.

Prin urmare, pentru a avea caracterul de titlu executoriu la data începerii executării silite contestate, 12.12.2017, contractul de împrumut sub semnătură privată fără dată certă, atestat de avocat la data de 13.12.2012, trebuie să îndeplinească cerința prevăzută de art.641 și art.278 alin.1 pct.3 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, adică să fie înscris într-un registru public.

La data de 13.12.2012, din conținutul Legii nr.51/1995 (r2), rezultă că numai registrul de asistență judiciară, organizat de barou în conformitate cu dispozițiile art.80 din lege, este registru public.

Potrivit art.92 alin.2 din Statutul profesiei de avocat, adoptat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România nr. 64/2011, astfel cum erau în vigoare la data de 13.12.2012, avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform art. 3 alin. 1 lit. c din Lege și să le păstreze în arhiva sa profesională, în ordinea întocmirii lor.

Or, actele din arhiva profesională a avocatului nu sunt publice, neexistând nicio prevedere legală în acest sens, în condițiile în care normele de organizare și exercitare a profesiei de avocat consacră obligația avocatului de păstrare a secretului profesional.

Prin urmare, la data de 13.12.2012, **Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat cu privire la identitatea părților, conținutul și data actelor**, în condițiile art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea

profesiei de avocat, al cărui model era prevăzut în Anexa XVIII la Statutul profesiei de avocat, **nu era public**, în lipsa unei prevederi legale în acest sens.

Această concluzie rezultă și din împrejurarea că ulterior au intervenit modificări legislative care să asigure publicitatea acestui registru, astfel că potrivit prevederilor art.3 alin.3 din Legea nr.51/1995 (r3), în vigoare de la data de 24.05.2018, avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform alin. (1) lit. c) și d), cu excluderea actelor întocmite pentru asistare și reprezentare, și să le păstreze în arhiva sa profesională, în ordinea întocmirii lor. În termen de cel mult 3 zile de la data întocmirii actelor prevăzute la alin. (1), avocatul este obligat să înregistreze operațiunea în Registrul electronic al actelor întocmite de avocați potrivit alin. (1) lit. c) și d), conform procedurii prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a registrului, aprobat de Consiliul U.N.B.R., sub sancțiunea inopozabilității față de terți.

Totodată, potrivit art.92 alin.2 din Statutul profesiei de avocat, astfel cum a fost modificat și completat prin Hotărârea nr. 852/2013 privind modificarea și completarea Statutului profesiei de avocat, adoptat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România nr. 64/2011, în vigoare de la 16 ianuarie 2014, avocatul este obligat să țină evidența actelor întocmite conform art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege și să le păstreze în arhiva sa profesională, în ordinea întocmirii lor. În termen de cel mult 3 zile de la data întocmirii actelor prevăzute la alin. (1), sub sancțiunea inopozabilității față de terți, avocatul este obligat să înregistreze operațiunea în Registrul electronic al actelor întocmite de avocat potrivit art. 3 alin. (1) lit. c) din Lege în conformitate cu procedura prevăzută în Regulamentul de organizare și funcționare a registrului, aprobat de Consiliul U.N.B.R."

Registrul electronic al actelor întocmite de avocat potrivit art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr.51/1995 republicată, a fost înființat prin Decizia Comisiei Permanente a U.N.B.R. nr.212/30.03.2017, intrată în vigoare la data de 31.03.2017.

Prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr.271/26.08.2017 s-au aprobat Registrele Naționale ale Avocaților Români, prin anexa la această hotărâre fiind aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Registrelor Naționale prevăzute de art.3 alin.3 și art.5 alin.10 din Legea nr.51/1995 (r3).

Potrivit art.26 din acest regulament, la data la care, prin Decizia Comisiei Permanente a U.N.B.R., se constată că Registrele Naționale au devenit funcționale, își va înceta aplicabilitatea Decizia nr.212/30.03.2017 a Comisiei Permanente a U.N.B.R. .

Prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr.325/17.02.2018 au fost aprobate regulile de procedură și anexele la acestea, aferente Regulamentului de organizare și funcționare a Registrelor Naționale ale Avocaților Români prevăzute de art.3 alin.3 și art.5 alin.10 din Legea nr.51/1995 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin aceeași hotărâre s-a stabilit că Registrele Naționale ale Avocaților Români se pun în funcțiune după 90 de zile de la data publicării hotărârii și vor funcționa în paralel cu cele ținute, în format de hârtie, de fiecare formă de exercitare a profesiei de avocat.

Potrivit anunțului publicat pe pagina de internet a U.N.B.R., începând cu data de 29.05.2018, conform Hotărârii Consiliului U.N.B.R. nr.325/17.02.2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat, prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51/1995 (r3) privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Având în vedere succesiunea modificărilor legislative și a hotărârilor adoptate de organele de conducere ale profesiei de avocat, evocate anterior, în opinia completului de judecată, **anterior datei de 29.05.2018, Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat nu era conform legii un registru public.**

Pentru considerentele expuse, constatând că sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, tribunalul va admite cererea formulată de apelanta-contestatoare și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și

Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

a) dacă anterior datei de 29.05.2018, când, conform Hotărârii Consiliului U.N.B.R. nr. 325/17 februarie 2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat, prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51/1995 (r3) privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat era conform legii un registru public;

b) dacă dispozițiile art.3 alin.1 lit.c din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ce prevăd atestarea datei unui înscris de către avocat, se interpretează în sensul că avocatul poate da dată certă unui înscris sub semnătură privată.

Totodată, în temeiul art.520 alin.2 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, tribunalul va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art.519 din Codul de procedură civilă din 2010 republicat, formulată de apelanta-contestatoare
..., cu domiciliul în
si domiciliul procesual ales la

în
în contradictoriu cu intimatii-creditori
și ambii cu domiciliul
procesual ales la în

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

a) dacă anterior datei de 29.05.2018, când, conform Hotărârii Consiliului U.N.B.R. nr. 325/17 februarie 2018, a fost pus în funcțiune Registrul național al actelor atestate de avocat, prevăzut de art. 3 alin.(3) din Legea nr. 51/1995 (r3) privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Registrul de înregistrare a actelor juridice atestate de avocat era conform legii un registru public;

b) dacă dispozițiile art.3 alin.1 lit.c din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ce prevăd atestarea datei unui înscris de către avocat, se interpretează în sensul că avocatul poate da dată certă unui înscris sub semnătură privată.

Dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată la data de 03.12.2018, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PRESEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER